

ჩვენი შეძახული ჩვენი ძველთა-1

მეჩიოდმი

რას მინდა ხალხი,

თვითონიჭიდი

სიკეთის თქვენს ყოველ

მხედვარს:

გულშია ისე

თუჩქეთის იესუბღლიის სამმახოველო
ღანეთის საქმეთა სამმახოველო

მეხოემი და მისი რიტი, ფითიხჯიქი
ჰილად ლექსიზ ჟიღიჩ

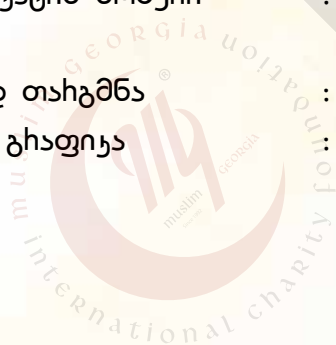
გამოცემის ხელმძღვანელი : ჯაფეი თაიასი ღოიმაზ
გამოცემის ჟოოხიღინატოიი : იუნეს იუქსედ
იედატოიი : ზეინფე უღვიე ოზქან
მესნოიება : ზეინფე სეღინ თეიზი
გაიუქანისა და შიღა ღიზაინი : შეიმა რაქიჩ
გამოცემის მომზადება : აღი რინჯი

მე-2 გამოცემა, ანჯაისა, სექტემბეი 2023

ილბნ 978-625-435-589-9
2023-06-ყ-0003-2457

სეიტიფიკატის ნომეიი : 12930

ქაიოუღად თაიგმნა : ნინო ქაბაძემ
ქაიოული გაფეიქა : ბილად იღქაი

მეტიკობა

ეს მისი ხეობა,

თვითიჩუქი

წილსაო მოქმედებები

მხსენებელი: გულმწივი იჩმსა

ამ ნიშნის მფლობელი :)

იმ დღეს მეხიემი ძაღვან დაწაღვლიანებუდიყო.

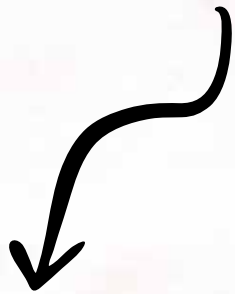
მისი ჩიტი, ფითიხიქი, ავად გამხდახიყო.

ვეტეხინახის გამონეხილი წამლები დააღვინეს,
მაგხამ ფითიხიქი მაინც ძაღვამოყდილი იყო.

სხეღიად გათიშეღი იწვავ.

მეჩივები ფიქსირდება და შეხვედბოდა

აღაჰს მისი
შემოქანბითელობისათვის
ევერეხებოდა.

ამ დღის უახლესი ზაღმა დაიქცა. დედამ უახლოესად. მეჩვიდმეტე
შემოსული სტუმარი ხომ დანახა, ძალიან გაუხარდა. მოსული
სტუმარი მისი ყველაზე საყვარელი მეზობელი, დედა ზეინუდი
ოყმ. გაიქცა და ძლიერად ჩაეხუტა. დამწეხებულმა
ფითიხუქის ამბები მოუთხრო.

ღვიძარა ზეინუტმა უთხრა:

მევიტყევ უბამბავი ჩემი ძვირფასო.
ბამოჯანმითულები სასუხუებლად მოვედი.

მეჩიემს ბაუჯვიხდა: ჩემი ჩიტისათვის
ბამოჯანმითულები
სასუხუებლად მოხვედი?

ღიან,

მიუგო ღვიძარა
ზეინუტმა.

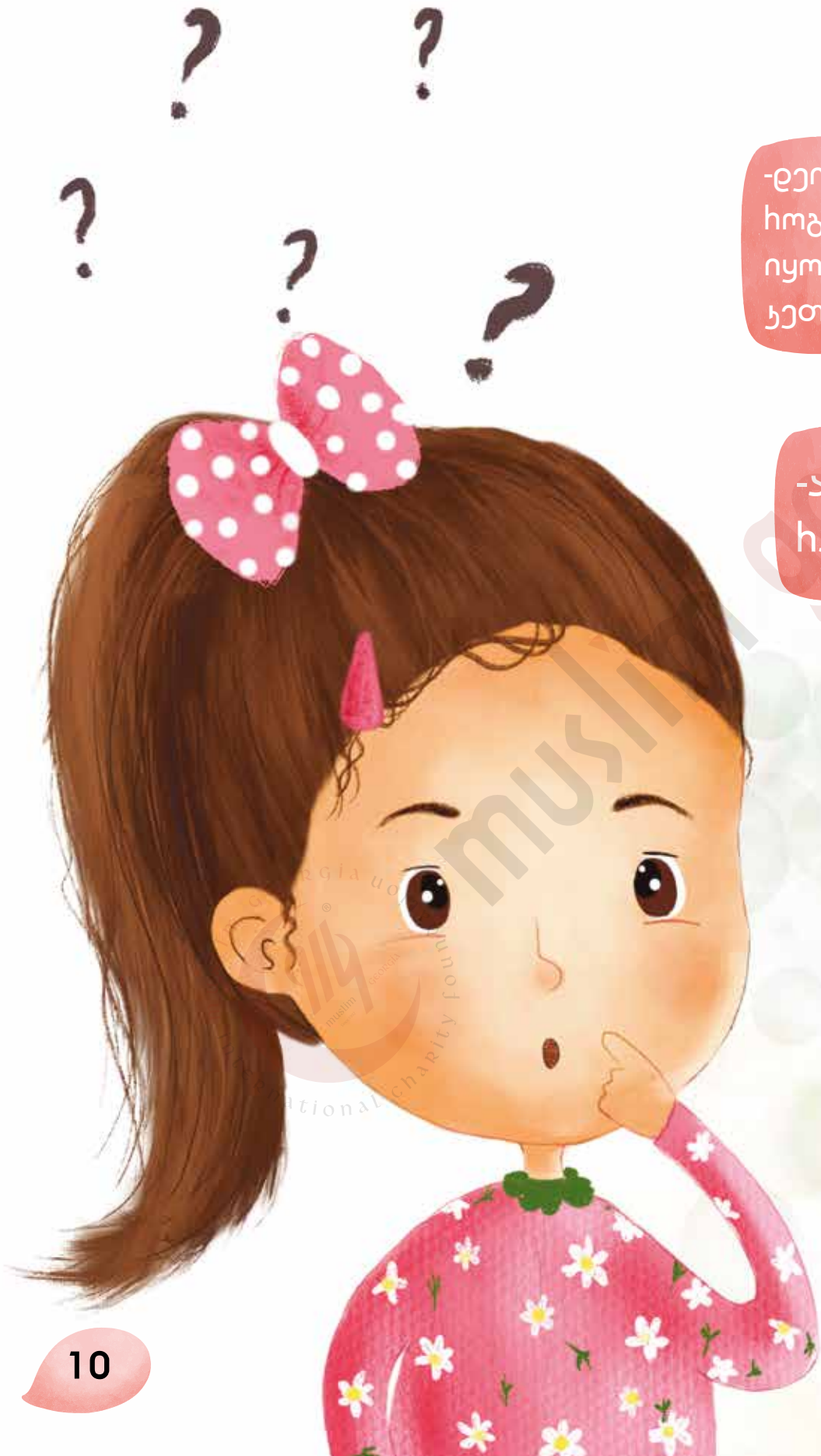
გაოცებულმა მეჩიემმა დეიდა ზეინუფს შეხედა.
ძაღვან გაუხსნა, მისი დახდის გასაზიარებლად ხომ მოვიდა.
ის ისედაც ძაღვან უახგი ადამიანი იყო. მომლომეაი და
დახმეხების მოყვარული.

მეჩიემი დეიდა ზეინუფთან თავს
ძაღვან უახგად გიძნობდა.

ხეოილი ადამიანები იზვლივას
სიხეთეს აფიქვევენ.

-ըլըճ Ֆընըշ,
հոգոհ թըգոժընոս
ոյո սնըտո
նըտոժը?

-սմոնսոտընոս
հոս ճնըտընո?

-նոն սոնո յո
սոնընըտընոս
ճըսմոնոն?

-ჩემო მეჩიემ,
ვსდომ ვიყო
ჯეოდი და ამიკომ.

-საუკეთესო
ადამიანისაგან
ვიღებ მაგალითს.

-ჩა თქმა ენდა ჩვენი
შუამავალი. იმდენად
კახგი თვისებები
აქვს ჩვენს შუამავალს,
ხომლის მაგალითად
აღებას შეგვიძლია...
შემოქმედმაც
სომ იმისათვის
გამოგვიგზავნა, ხომ
ჩვენთვის მაგალითი
ყოფილიყო.

მეჩივამა ბევრი ახატეხი იცოდა ჩვენს შუამავადზე.

ამის მიუხედავად, ის ძალიან უყვარდა.

ცნობისმოყვარე თვალებით უსმენდა ღვიდა

ზეინეთს. ღვიდა ზეინეთმა გააგვიძღა:

-შენ თუ იცი, უთ-უთი ბავშვს, ხომელსაც ჩვენი

შუამავალი იცნობდა, ჩიტი მოუყვდა. ჩვენი

შუამავალი უი მისასამძიმიხებლად მასთან სახელში

მისუდა. ამის გაგებამ ჩემზე ძალიან იმოქმედა. მეც

ხომ შევიცყვე შენი ჩიტის ავადმყოფობის ამბავი,

მინდოდა მადე გამოჯანმითელება მესუივებინა.

ვითქიხე,
ხომ ჩვენი
შუამავადის
ასე მოიქცეოდა.

აი ასე
ვიღებ მისგან
მაგადითს.

მეჩიემი ხაც უფრო უცნობოდა ჩვენს შუამავაღს, მით უფრო
უყვარებოდა.

ესეიგი ჰატახა ბავშვის მწუხარების გასაზოახებლად ჩვენი
შუამავარი მასთან სახლში მივიდა. ვინ იცის, ხოგოი გაუბახდა
იმ ბავშვს მისი ნახვა.

ღედა ზეინფეფის სტუმრობამ შუამციხა მეჩიემის მწუხარება.
თავს შედახებით უკეთ გიძნობდა.

ამ დროს ხალაც ხმა შემოესმა. მეჩიემმა გალიისაკენ მიიხედა
და სიხარულმა მოიყვია. ფითიხიქი საკენეს ჭამდა.

მეჩივმა სიხარულიდან წამოყვია:

-ის მაგაჩივია!

ფიციფივი გამოქანმიფივია.

ფიციფივი
გამოქანმიფივია.

ამ დღის მეჩვიმის დღა ხელში ღმრთავებით
გამოჩნდა. ფითიხიქის მოძიება ხომ
დაინახა, მასაც ძალიან გაუხარდა.

დღის ზეინუბა
ღმრთავთისათვის
მადლობა გადაუხადა.

-ღეიდა ზეინეთ,
ახლა თავს უკეთ ვგիძნობ,
ფითიჩიქი გამოჯანმრთელების გზაზეა,

თქვა მეჩიემმა და სტუნვა ღინყო.

ღეიდა ზეინეთი და მეჩიემის
ღედაც ძალიან ბედნიერი იყვნენ.

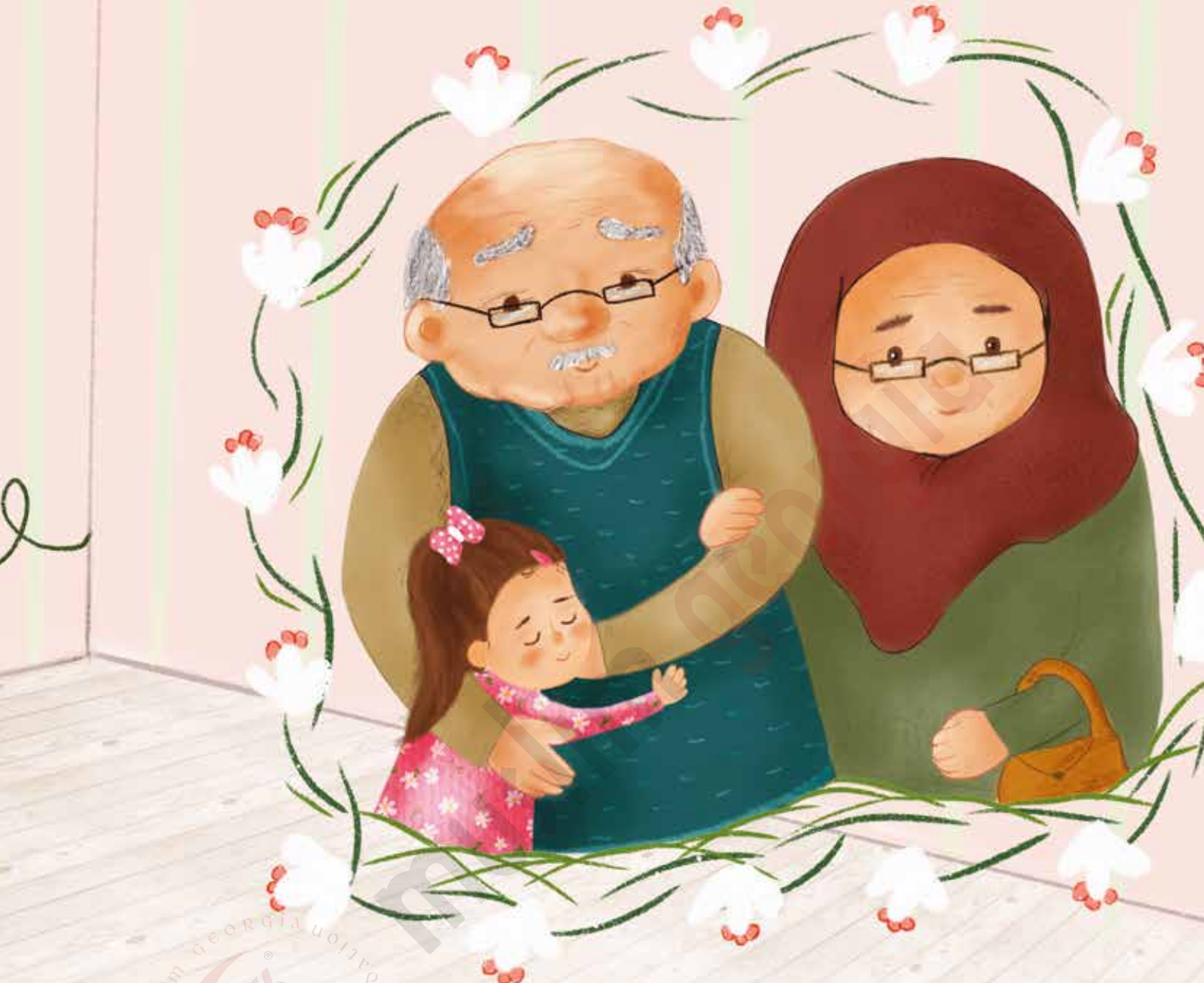
-ღეიდა ზეინეთ, ხალაყ გადავწყვიტე. მეც ჩვენი შეამავლის მსგავსად, უეთილი ადამიანი ვიქნები. ამისათვის უი, ის უიღევ უფჰომ ახლოს უნდა გამაცნო, - ლიმილით უთხია მეჰიუმმა.

-ია თქმა უნდა. ჰოყა მოიხუჰვებ, მაშინ ვისაუბჰოთ. უფჰომ მეტოყ, ჩვენს შეამავაღზე დანუიილი სანიტუჰესო ნიგნები შევიძინოთ და უჰოთად ნავიუიოხოთ. იას იტყვი? - უთხია ღეიდა ზეინეთმა.

მეჰიუმი სიხაჰელსაგან უჰოთ აღგიდას ვუჰი ჩუჰღებოდა.

-ია უაჰგი იქნება! ეს შესანიშნავი იღეაა, მიუგო.

ღიდა ზუნემა თქვა:

**-პიხვი ბავთილი, ხომელის ჩვენი
შუამავლისაგან უნდა ვისნავლოთ:**

სიყვარულით სავსენი და თბილები უნდა ვიყოთ.

ჩვენს შუამავალს გული სიყვარულით ჰქონდა სავსე.
სუხდა, ხომ ბავშვებსა და მოხუცებს თბილად
მოპყრობოდნენ. ბოღიშის მოხელის შემთხვევაში
იმახდა ყი ჰპატიობდა, ვინც გულს ძალიან ჰტყენდა.

-ჩიღევ ჩას აქეთებდა?

ჰკითხა აფთხიანებულმა მეჩიემმა.

ღვიდა ზეინეთმა გააგძიქდა:

-აი მაგალითად, ჩვენი შუამავლის ღმოს, ადამიანები ბახგს ცხომველებს აჰკიღებდნენ სოღმე. ჩვენი შუამავალი მათ აფთხიღებდა, ჩომ გადასაადგიღებელი ბახგი მძიღმე აჩ ყოფიღიყომ. აჩ სუჩდა ცყვიღ-უბჩადღმე სეეები მოეჭჩათ. ფიღანი ვისაც ჰქომნდა, უჩჩვედა დაყომვნებღივ ჩაჩეგომ.

ანუ, ამ სამყარომი ყვედაფეჩის გუღთბიღად უყუჩებდა.

ფიქრები და ვიხუმოთ

ბუნების ვიხუმოთ

ცოტა ხანი შეიხვეწა და სანუბანი გააგვიღა:

-ჩვენი გიდი არ ასეთი ადამიანია.

ჩემი მეგიდი, მასზე მიმსგავსება არ ჩვენი მოვალეობაა.

არა ეთიდი და სუბიტიდი ადამიანი ყოფილა
ჩვენი შეამავალი. ჩვენს შეამავლებზე ფიქრისას
მეგიდში სიხარულით ივსებოდა და სუხდა,
ეს წუთი ახსოვებს დასუქებულებს.

ამ დღის ფითიხი თავის გარდაში გარდობდა.
მეხივმა თვარები ფითიხი მისაყიხ. მემდებ მასთან მივიდა
და გარდიდან გამოიყვანა. ფითიხი აქეთ-იქეთ ფიენა დანიყმ.

მთხნი ჩიტის ჭიჭიჭიჭი შეავსომ.

ჭიჭი
ჭიჭი
ჭიჭი